

דבורת בים

פרשת 'מצורע' | גליון מס 367 | ה' ניסן | 10.4.2019

העבדות והחירות - בחירה עם משמעות | מירב קליין סידרנסקי

לבלות ולפתע העולם יכול לרגע להיעצר, אם חלילה איבדנו את עבודתנו, או איבדנו אדם קרוב או חבר. גם שמחה יכולה לעצור את חיינו, במיוחד לאחר ציפיות ותקוות רבות שהדירו מנוחה מעינינו. כשהעולם עוצר מלכת והמחשבות רצות ללא הפסקה, התרופה הכי טובה היא נתינה. יש משהו בגיוס שלנו החוצה, שמאפשר לנו להרגיש את הנתינה כקבלה. עולם הבדידות נבלע בתחושת שייכות נעימה.

אותו חייל שמתגייס ורוצה לתת עצמו למען המדינה, בוחר בהתלהבות וציפייה להיות שייך לארץ ולאדמה. הפרדוקס לכאורה, שעומד להתבהר, שכל שנבחר לתת מעצמנו, מצב בריאות נפשנו ישתפר.

הבחירות לראשות הממשלה וניקיונות הפסח היו ותהיינה תמיד חלק ממצאות חיינו. אלפיים שנות גלות וארבע-מאות שנות עבדות במצרים, לא שיחררו אותנו מהאקונומיקה ומסיר השומנים על הכיריים. מאידך גיסא, לא נזכה בחירות אם נוציא עצמנו מן הכלל ונכפור בעיקר. חירות הנפש תבוא מתוך מעורבות חברתית, תנועת הנוער או התנדבותנו לצבא העומד על המשמר.

בשבת האחרונה, ממש בעיצומה של תעמולת הבחירות וויכוחים אין סופיים לגורל ארצנו, נעתי בין תחושת עבדות הניקיונות לפסח וחופש בחירתנו. יש משהו בבחירות לראשות הממשלה, כמו בניקיון הפסח, שמרגיש כנקודת מפנה חשובה. ניקיון הפסח מרגיש כמו כפייה, למרות שנעשה בחירות מלאה ואף בתחושת סיפוק אובססיבית תמוהה. אך לא רק דיונים על בחירות וניקיונות נכנסו עם אותה שבת המלכה, אלא גם גיוס בנו היקר של בעלי לצבא ההגנה. העובדה שחיילינו בוחרים לסכן את חייהם עבור המדינה, מדירה שינה מעינינו בלילות יחד עם זאת, היא מרגשת עד דמעות.

במוצאי השבת התיישבתי על הספה, מסרבת לראות חדשות; מסרבת להאמין שעוד שבוע בפתח רצוף עבודה, ילדים וניקיונות חשבתי על משמעות הבחירה למול תחושת הכפייה, ועל פרדוקס חובת הגיוס והתנדבות לצבא. כיצד ייתכן שילדנו גדלים, ולפתע הם בוחרים לרשות הממשלה ולשרת את ארצם, גם במחיר חירוף נפשם? מהיכן מגיעה אותה תחושה של חירות ומוטיבציה? לאן נעלמת חובת הגיוס ותחושת הכפייה?

כולנו רוצים להיות חופשיים. אנחנו רוצים להצליח, להרוויח, לעבוד שעות נוספות, יחד עם הרצון לחזור הביתה ועם ילדינו

הגיגים משולחן המנהלת | איילת כלפה

את האמצעים לבחור בעצמו? האם הוא יבחר אם ללמוד טקסטים בתרבות יהודית או בהלכה? האם הוא יבחר להשתתף במפגש? להתפלל? לברך?

יש האומרים שאמונה אי אפשר לכפות, ולכן לימוד, תפילה וברכות אינם צריכים להיעשות מתוך כפייה. ויש האומרים שבחירה אמיתית נעשית מתוך היכרות אמיתית ומעמיקה עם הנושא, ולכן רק אחרי היכרות עם הפרקטיקה והלימוד תתאפשר בחירה אמיתית בבוא העת.

מצד אחד, רבים מתוכנו מצדדים בפלורליזם, בקבלת האחר ובחופש הבחירה, ומצד שני, כשזה מגיע לילדים שלנו, לרבים מאיתנו יש תמונה ברורה מה אנחנו מקווים שהילדים שלנו יבחרו, ואנחנו מעוניינים לסלול להם דרך ש"תאפשר" להם את הבחירה הספציפית הזו. ולסלול דרך שכזאת כשבוחרים לחיות ולחנך יחד זה מאתגר.

אז מה אתם אומרים?

בעד חופש בחירה ב"קשת" או נגד חופש בחירה?

איילת

חופש בחירה ב"קשת" כן או לא?

סיפור יציאת מצרים או המסע "מעבדות לחירות", מהווה מקור השראה, תקווה ושאילה לחופש לתנועות ומהפכות בעולם כולו, ואין זה משנה באיזו דרך ננתח את הסיפור, אם כספר אמוני שהוא נר לרגלינו או כספר ספרותי שהוא חלק מפולקלור המספק לנו השראה. המסקנה ברורה ומובילה לחשיבות החופש וכבוד האדם.

אז אמנם אנחנו כבר לא במלחמת הישרדות על החופש שלנו כעם אבל נדמה לי שרובנו לא רואים בסיפור זה או בתנ"ך כולו תיעוד היסטורי בלבד. לעלילה זו יש תכלית והיא משקפת לנו תהליכים שכולנו עוברים במהלך חיינו.

"קשת" מלאה באנשים חושבים, מתבוננים ומתלבטים, הנמצאים במסע של התפתחות ובחירה מחדש בתחומים שונים.

אנחנו חברה חיה ומשתנה מתוך מודעות לחופש הבחירה, חופש ההגדרה וחופש בתחושת השייכות לעם ולזהות היהודית - כל אחד בדרכו.

ומפעם לפעם עולה שאלת חופש הבחירה גם במוסדות החינוך. האם כחברה פלורליסטית אנחנו מספקים לילד

פרשה ופירושה | הרב ארי חסיד

שבת הגדול

כדי שכחת חובותינו כלפי החברה כולה. הנביא מלאכי, שכנראה חי בתקופת שיבת ציון (ואף מזוהה עם עזרא הסופר לפי חז"ל), אומר בקול ברור: כרגע אתם חיים בתנאים קשים, אבל זה לא פוטר אתכם מהעברת חלקכם לאחרים. עומדים עליכם לכלותיכם, זה נכון, אבל תראו את עצמכם כאילו גם אתם יצאתם ממצרים.

ליל הסדר מזמין אותנו לחשוב עמוק על המשמעות של דיכוי ועבדות, להבין כיצד אנחנו בני חורין ובאילו מובנים אנחנו עדיין משועבדים. אבל גם כאשר אנחנו מצליחים להבין את העבדות האישית שלנו, אל לנו לשכוח שב-2019 לא לכל האנשים בעולם יש את החירויות שלנו יש, לא לכולם יש אוכל לליל הסדר, לא כולם יכולים להגיד "עבדים היינו, עתה בני חורין". כבני חורין במובנים רבים, גם אם לא בכולם, מצווה עלינו לתרום את חלקינו ולקיים את הכתוב, "כָּל דָּכָפִין - יִיְיָיִיכָל, כָּל דְּאִרְיָה - יִיְיָיִיפֹסֵחַ".

הגדת הפסח גדושה באזכורים של המחזוריות של הנרטיב של יציאה מעבדות לחירות, משפל לגאולה.

"וְהָיָה שְׁעֶמְדָה לְאַבְרָהָם וְלִנְיָ, שְׁלֹא אָחָד בְּלֶכֶד עָמַד עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ. אֲלָא שְׁבָכָל דּוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ, וְהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְצִילָנוּ מִיָּדָם". לא רק פעם אחת בעבר, ולא אפילו לא פעמים רבות, אלא בכל דור ודור אנו עוברים את אותה מסכת ייסורים. ומאידך גיסא, אנו צריכים להתאמץ כדי להבין את המשמעות של השחרור מעבדות: "בכל דור ודור, חייב אדם לראות/להראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". זאת אומרת, גם אם בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו, זה לא מובן מאליו שנזדהה עם חווית היציאה מעבדות לחירות. המסר הזה הוא מורכב, ועומד נגד המסר של ברי סחרוף בשירו "עבדים": כי כולנו איננו עבדים אפילו כשאין לנו כזה, כאילו יש דבר כזה, אמיתי, שנקרא עבדות, ואנו צריכים את האמפטיה כדי להשתחרר מהרעיון שכולנו עבדים בדרך שלנו ושכולנו סובלים, ובמקום זה להיכנס למקום של הבנה אמיתית של חווית העבדות.

הפסח השבת לפני פסח, המכונה "שבת הגדול", מסייעת לנו בגיוס האמפטיה. "הִקְבַּע אֶדָם אֱלֹהִים, כִּי אֲתָם קִבְּעִים אֹתִי? וְאֲמַרְתֶּם, בְּמָה קִבְּעִנִּי? הַמַּעֲשֶׂה, וְהַתְרוּמָה. בְּמֵאֲרָה אֲתָם נֶאֱרָים, וְאֹתִי אֲתָם קִבְּעִים הַגּוֹי כָּלוּ" (מלאכי ג ח-ט). ואמרתם במה קבעונך, המעשר והתרומה. במארה אותם נארים, ואתי אתם קבעים הגוי כלו. מאחורי העברית המאתגרת של הנביא מלאכי עומד המסר שאין אנו רשאים לשקוע בצער של עצמינו תוך

לפעמים חופש הוא סוף | עדי פאר

תוכנית טלוויזיה או סרט אחר שמישהו הקליט? אז ככה. לא ידעתי אפילו כמה גרוע הולך להיות הסרט החדש הזה. ואכן, מבלי יכולת לעצור או להריץ קדימה, מה שהוקרן מאותו רגע ובמשך חמשת החודשים שאחרי הוא עלילה רצופת חולי, כאב, עצב ופרידה.

זה היה עוד בוקר שגרתי אופייני לאותה תקופה. כבר בדרך אליו, אימא שלי אמרה לי שהוא מסרב לאכול. עצרתי במכולת השכונתית שלהם וקניתי כמה סוגים של יוגורטים וגלידה. על דברים מוצקים כבר אין מה לדבר אז זה היה נראה לי המזון משחתי הכי מגרה שאפשר לחשוב עליו. עליתי אליו. הוא היה ישוב על הספה ולצידו המטפלת שלו. הוא בהה בחלל. אמרתי לו שלום אך הוא לא הגיב. התיישבתי לצידו וניסיתי להאכיל אותו, אך הוא סירב לפתוח את הפה. כל כך רחוק הוא היה, ועדיין ממש כאן ליד.

לפתע הוא פורץ בבכי. אני שואל אותו אם הכול בסדר, אם משהו כואב לו... לוקח לו זמן לחדול, להירגע ואז הוא סובב את ראשו אליי. פניו היו מוארות ושלווה. הוא לא דיבר, הוא רק הביט בי. הוא לא דיבר אך עיניו אמרו: "אני חופשי". יומיים לאחר מכן הוא נפטר. לפעמים חופש הוא סוף.

לפתע הוא פורץ בבכי. אני שואל אותו אם הכול בסדר, אם משהו כואב לו... לוקח לו זמן לחדול, להירגע, ואז הוא סובב את ראשו אליי. פניו היו מוארות ושלווה. הוא לא דיבר, הוא רק הביט בי. פסח 2012. נפרדים לשלום, נשיקות חיבוקים. חלק מתנדנדים, חלק מתנשפים, מנסים לעמוד בצריכת החמצן המוגברת הנדרשת לעיכול אחרי ארוחת ליל הסדר. חלק מהאורחים עוד מחליפים מילה או שתיים של חוויות ואני... אני מתיישב לי על הכורסה בסלון, נושם נשימה עמוקה וכאילו אומר לקולנוע הקטן הפרטי שלי בראש - "אפשר להתחיל להקרין את הערב מההתחלה". כי ככה זה, אתם יודעים, כשאתה בתפקיד המארח אתה לא ממש יכול לחוות כל דבר. אתה מחכה שהכול יגמר ואז אתה יכול לשבת בנחת ולראות את הסרט בהקרנה פרטית, לעצור בקטעים המרגשים, להריץ בלופ את המשמחים, ולהעביר קדימה בקטעים המרגיזים.

פתאום אני שומע קריאות: "בוא מהר... בוא מהר". אני קם מהכורסה, יוצא החוצה ורואה אותו שרוע על הרצפה. אבא שלי, העוגן שלי, סמל היציבות שלי איבד שיווי משקל ונפל ממש ביציאה מפתח ביתי.

זוכרים איך כשהיינו קטנים, היינו צופים בקלטת וידיאו של איזה סרט ואז באמצע המתח הייתה מופיעה פתאום איזו

עין טובה | עינת קרמר

חמצמחונות - מסע יהודי בעקבות האוכל

פרשת "שמיני" שקראנו לפני מספר שבועות, בה מתוארים רבים מחוקי הכשרות, מסיימת במילים "וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי. לִהְבִּדִיל בֵּין הַשָּׁמַיְמָ וּבֵין הָאָרֶץ, וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכָּלֶת וּבֵין הַחַיָּה הָאֲשֶׁר לֹא תֵאָכֵל (ויקרא יא מה-מז). לעם ישראל מותר לאכול בשר, אבל לא כל בשר, לא כל הזמן ולא בכל דרך. מושג הקדושה המופיע כאן שב וחוזר בספר ויקרא סביב שני נושאים: מיניות ואוכל, ומציע לנו דרך לשימוש בדחפים אלו ליצירת קשר אמיתי עם הבריאה, עם עצמנו וזה עם זה, וכל זאת מתוך קדושה - בחירה וחתימה תמידית לטוב.

וקצת על היום

אנו חיים היום בחברה בה קל מאי פעם להשיג מזון. פשוט הולכים למרכז הקניות הקרוב למקום מגורינו וקונים כל אשר תאוה נפשנו. לצד הקלות ברכישת מוצרי מזון, ישנה הרחקה (מכוונת) בינינו ובין הידע על המחיר המוסרי, הסביבתי או החברתי של העלאת המזון על צלחתנו. מה אנו יודעים, למשל, על שכר הפועלים שקטפו את פולי הקפה הכשר לפסח שקנינו במסגרת הקניות לחג או על התנאים בהן חיות התרנגולות המספקות לנו את הביצים לקצת הסדר?

התורה הציגה לפנינו את התובנה כי אנו מושפעים מן האוכל שאנו אוכלים. מציאות ימינו מוסיפה כי אנו משפיעים על העולם באמצעות אותה בחירה ממש. אין כמו פסח - חג בו אנו מביאים לשיא את נושא הבירור בתחום המזון - לקבל על עצמנו עשיית בירורים נוספים בתחום הקולינרי, והבטחה ששעת יציאתנו לחופשי לא תיבנה על שקייה ועבדות. כך נחגוג בשמחה, קדושה וחירות.

טיפים לקצת הסדר:

כוס מים - כוס מים חיים - מאפשרת להביא את המקום הנשי בסיפור יציאת מצרים אל לב הסדר.

ביצי חופש - בקצת הסדר, מעבירות מסר חשוב ומשמעותי על חג חירות שניתן מתוך חירות.

פסח צמחוני - אם תרצו אין זו אגדה.

אין כמו פסח חג הגורר עיסוק ודיון באוכל. שומרים כשר לפסח? ומה עם קטניות? ואת החמץ מוכרים או נפטרים ממנו (ואז, מה אוכלים בשבועיים שלפני החג)? ומה מכינים לסדר? נדמה כי העיסוק האובססיבי משהו במזון (ובניקיון) מרחיק אותנו ממהות החג, חג החירות אך מסע קצר לכתובים, למקומות העוסקים באכילה ובהגבלה נותנים לעיסוק זה משמעות שונה.

מתחילים מבראשית - עץ הדעת טוב ורע

ההגבלה הראשונה על האכילה ניתנה לאדם עם בריאתו, כחלק מברכת ה' אליו: "הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ, וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פֵרִי עֵץ, זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה" (בראשית א כט). אכן, לא טעינו, התפריט בגן עדן היה צמחוני בלבד. הגבלה נוספת מצטרפת בפרק ב', מייד לאחר שאדם מונח ליעודו: "לְעֹבְדָהּ וּלְשִׁמְרָהּ". כיצד עובדים ושומרים? "מִכָּל עֵץ הָגֵן אָכַל תֹּאכַל, וּמִעֵץ הָדָעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ" (שם ב טז-יז). האכילה נתפסת בפרק זה כקשורה לעולם המושגים של בחירה בין טוב ורע.

יצר לב האדם רע מנעוריו?

את השלב הבא באבולוציה של איסורי המאכל אנו פוגשים לאחר השמדת העולם במבול, כתוצאה מהתנהגות בני האדם ביציאתם מגן עדן: "וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ... וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ חָמָס" (בראשית ו יא). היתר אכילת הבשר שם ניתן לאדם כאמצעי להפריד עצמו מעולם בעלי החיים ולהנכיח את שליטתו עליהם, כמו גם "דרך טבעית" לתעל אליה את התאוות והרצון לשלוט, המאפיינים את האנושות. האכילה כאן נתפסת אחרת. לא אכילה כבחירה בטוב, אלא אכילה כסובלימציה - פיוס יצרו הרודני של האדם על מנת למנוע ממנו להשחית את דרכיו.

והייתם קדושים, כי קדוש אני

מערכת היחסים שהתקלקלה במבול ובדור הפלגה שאחריה, מובילה להתפצלות האנושות לעמים ולתרבויות ולפיוזורם בעולם. במערכת החדשה עם ישראל מקבל תפקיד: תפקיד של תיקון המציאות, תפקיד של תיקון עולם. חוקי הכשרות הם חלק ממערכת זו, מערכת העוסקת בהבדלה ובבחירה.

מזון למחשבה | שקד קרמר

- 34% - הבית לא כשר ולא שומרים כשרות באופן אישי.
- 10% - הבית כשר אבל לא שומרים כשרות באופן אישי.
- 4% - הבית לא כשר אבל כן שומרים כשרות באופן אישי.

האם אתם צמחונים?

65% לא; 17% לא, אבל ממעיטים באכילת בשר; 18% כן.

באיזו תדירות אתם מזמינים אוכל מבחוץ?

3% מספר פעמים בשבוע; 48% פעם בשבוע-שבועיים; 43% פעם בחודש-חודשיים; 5% ביומולדת/פעם בשנה.

מה דעתכם על דיאטה?

71% זה לא הקטע שלי; 17% כל החיים און-אנד-אוף; 12% אני בדיאטה ברגע זה ממש.

לרגל המאמר העוסק בהרגלי התזונה שלנו, יצאנו לבצע סקר בנושא קולינרי אצל תלמידי חטיבת הביניים ותיכון "קשת" על הסקר ענו 73 בני נוער, בנים ובנות, ולהלן התוצאות:

האם אתם אוכלים חמץ בפסח?

67% לא; 15% משתדלים שלא; 18% כן.

האם אתם שומרים כשרות?

52% - הבית כשר ושומרים כשרות באופן אישי.

יום המעשים הטובים | ביה"ס היסודי קשת

לקראת חג הפסח הפשלנו שרוולים ויצאנו לנקות את המושבה המקסימה שלנו ביום המעשים הטובים

ילדי גן רימון עונים על שאלות לפסח

השתתפו: אביה רקלו, אראל פרלמן, יהל טפירו-לוי, עומר ויסברגר, רות בארי.
ראיינה: אריאנה טפירו-לוי

"אתם פוגשים את אליהו הנביא?"
עומר- לשתות מים ולאכול חרסת
אראל- מצה עם גבינה לבנה
אביה- לשתות 4 כוסות יין
איזה סיפורים אתם מכירים שקשורים לפסח?
אראל ועומר- יציאת מצרים
יהל ורות- אגוז של זהב
מה תעשו בחופשת הפסח?
אביה- אלך לים
יהל- אולי נלך לבית מלון
רות- אולי נחשוב בפסח לאן לטוס
אראל- נלך לבית מלון של ירושלים
עומר- אני הולך לאילת!
איזה שיר משירי פסח הכי אהוב עליכם?
יהל ורות- משה בתיבה ועבדים היינו
עומר- עבדים היינו
אראל- שמחה רבה

מה אנחנו חוגגים בפסח?

אראל- שהיהודים יצאו מעבדות לחירות
אביה- את פסח!
אראל- גם בפסח היה נס, שהיהודים יצאו ממצרים

איזה עוד שמות יש לחג?

אביה- חג המצות
רות- חג היין של 4 כוסות
יהל- חג אביב
אראל- חג אליהו הנביא
יהל- חג שמכל הלילות

מה אתם הכי אוהבים לאכול בפסח?

יהל- מרור!! וקניידלך וחרוסת
רות- מצה עם שוקולד ולמלא לאליהו את הכוס
(יהל שואלת את רות)

ככה יש לכם מלא על מה לדבר. מה אסור, מה מותר, מה אסור, מה אסור ומה אסור. זה נתן לכם בסיס נהדר לדיונים מפרים ומחכימים שמחדדים את המחשבה, כמו למשל: אם אסור להדליק אש בשבת, אז האם גם אסור להדליק נורה להט בשבת? (אסור, כי זה כמו אש). ואם אסור להדליק נורה בשבת, אז האם אסור להדליק גם פנס לְד? (אסור, כי זה דומה לנורה). ואם אסור להדליק פנס לְד, אז האם אסור לפתוח תריסים? (אסור, כי זה מכניס אור. אה לא, בינתיים זה מותר. בטח מתישהו תאסרו גם את זה).

בכל אופן, **תארו לכם עולם יהודי בלי ויכוחים, איזה שיעמום! מה זה פה, הבהאים? אז פסדר, יש להם גננים טובים, אני נותן להם את זה, אבל רבאק - תיאולוגיה בגובה דשא.** קודם כול, הם מקדשים את המספרים 9 ו-19, שזה הזיה, כי 7 ו-13 הרבה יותר קדושים, אבל יותר גרוע מזה: המרכז הרוחני העולמי שלהם נמצא, אתם יודעים איפה? בחיפה!

אז אם אתם שואלים אותי (ואתם אף פעם לא שואלים אותי, קובעים על דעת עצמכם), יצאתם נשכרים מכל העניין הזה. הרי מרוב שחשבתם ושקלתם והסתבכתם וניתחתם במשך אלפי שנים, יצאו מכם אלברט איינשטיין, אהרון צ'חנובר, עדה יונת, דן שכטמן, ישראל אומן, ועוד המון זוכי פרס נובל יהודים. חכמים גדולים אתם.

אבל כשאני חושב על הלכות השבת שלכם, אני באמת חושב שעדיף שתתרכזו במדעים.

שלכם,

אלוהים.

הביא לדפוס: יואב פרידמן

Florals? For Spring? Groundbreaking... | יואב פרנקל

תמיד, אוכלים את אותו אוכל מעופש כל יום. ככה נראה החופש שלהם. עם ישראל שיצא ממצרים התגעגע לחיי העבדות במצרים כי לפחות שם הייתה להם אספקת מזון סדירה. החופש ליצאי מצרים היה מקושר דווקא למחסור במזון, חום לוהט במדבר (וקור צורב בלילה) ופחד מהבאות. למעשה, אסוציאציות מצריכות דווקא מחשבה נוספת כדי לעקוף את שכבת תוצרי התרבות הקלישאתיים שאנחנו בנויים מהם. בסרט Skyfall הפסיכולוג שבוחן את ג'יימס בונד האם הוא כשיר לחזור לשטח, מבקש ממנו לשחק במשחק אסוציאציות ופוצח במילה "יום" ובונד עונה "מבובז".... ובעוד שלרובנו המילה "לב" מזכירה אהבה, לסוכן היא מקושרת עם המילה "מטרה", ואילו המילה "רצח" הזכירה לו את המילה - "עיסוק"....

יתכן ודווקא החירות שלנו תהיה בחילוף האסוציאציה האוטנטית האישית שלנו, בעקיפת שכבת התרבות ומתן מקום לרגש החי הייחודי שבתוכנו. במקום "שלח את עמי" הבה נחשוב על "שלח את אני".

בני ובנות "קשת" מזכרת בתיה היקרים, מכיוון שאני אלוהים אדיר ונורא, בדרך כלל אין לכם שמץ של מושג מה אני רוצה ולמה אני מתכוון. זורקים כל מיני רעיונות, בשאיפה שזה יפגע. זה בסדר, אני לא מצפה שתדרו לסוף דעתי האינסופית. אבל במקום אחד תפסתם אותי בול, אתם יודעים, שמה עם רבי חנניה בן-עקשיה בפרקי אבות: "רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות". תכלס הרביתי, כי מה אכפת לי בעצם, לא אני אמור לקיים את זה.

אני יודע שיש לכם כל מיני עיסוקים: עבודה, פרנסה, משפחה, אולי כושר וזה, אבל מה כבר ביקשתי, שתקדישו לי עוד טיפה? כולה שלוש תפילות ביום במניין, 25 שעות של שבת פעם בשבוע, ברכות לפני האוכל, ברכות אחרי האוכל, ברכות כשמריחים משהו טוב, לשמוח בחגים, לאכול קורבן פסח, לשבת בסוכה, ליטול ידיים בבוקר, ללמוד תורה בכל רגע פנוי, לכתוב ספר תורה בעצמכם ואולי פה ושם עוד משהו כמו 602 מצוות. נו מה, זה כל כך מסובך?

טוב נו, כן, זה כנראה קצת מסובך, הרי אף אחד מכם לא באמת מצליח לשמור על כל המצוות. ראבק, לפעמים אפילו פקודות פשוטות כמו "דבר אל הסלע" יוצאות אצלכם עקום. זו ממש מכה.

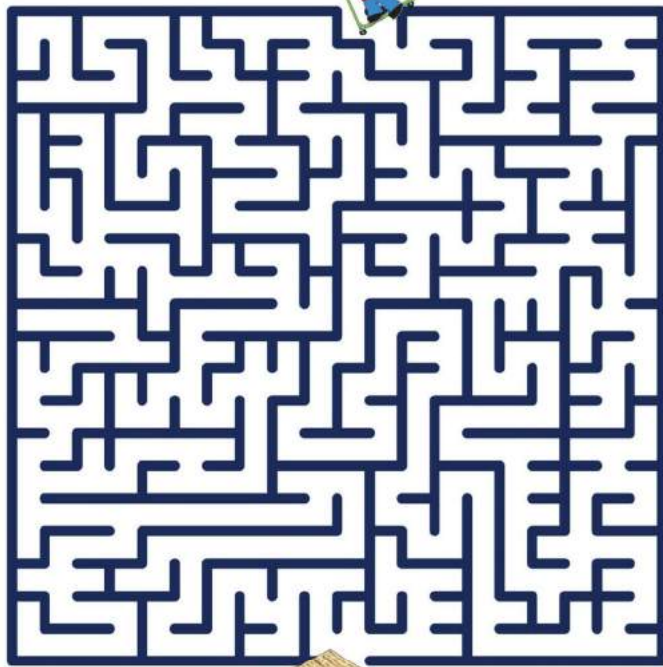
אבל בואו תסתכלו על הצד החיובי: ככה סיפקתי לכם מלא חומר למחשבה. אם הייתי נותן לכם, אנא עארף, נגיד שבע מצוות בני נוח וזהו, על מה הייתם מתפלספים במשך כמה מילניומים? אילו ספרים הייתם כותבים? אילו פרשנויות והחמרות משוגעות הייתם ממציאים ביצירתיות? כאילו, אתם באמת מתארים לעצמכם תנאים ואמוראים שטורחים ומתפללים על שבעה סעיפים?! חז"ל להם על הזמן.

בסרט "השטן לובשת פראדה" מירנדה, העורכת הראשית המפחידה של מגזין האופנה הנחשב, שואלת את אנשי המערכת אלו אביזרי אופנה (accessories) יוצגו בביטאון אפריל בנושא "האביב". אחת העורכות מתחילה לומר שאולי מכיוון שהרבה אביזרים מעוטרים בפרחים כדאי... העורכת הראשית קוטעת אותה בסרקזם שקט וחורכת אותה במשפט האלמותי:

Florals? For Spring? Groundbreaking...

במילים אחרות, פרחים ואביב הם קלישאה ומגזין אופנה אוונגארדי ופורץ דרך לא ישתמש באסוציאציה כזאת. אסוציאציות מקבלות יחסי ציבור מוטעים. לכאורה מהירות התגובה האסוציאטיבית נראית כעוקפת מסנני חשיבה ולכן חושפת את התת מודע שלנו, אבל למעשה, אסוציאציות יכולות להיות פשוט תוצרי תרבות. לעיתים קרובות האסוציאציה הראשונה שעולה לנו היא לא דווקא באמת שלנו אלא מוטמעת בנו דרך החברה, התקשורת, המותגים והפרסומות. האם באמת בשבילכם פרחים מזכירים אביב? האם בשבילכם אביב מזכיר חירות?

קחו לדוגמה את המטריקס. האנשים החופשיים באמת, אלו שברחו מהמטריקס, חיים בתוך חללית קטנה וקודרת, במתח

חידה

הנה רמזים לקוד הכספת התוכלו לגלות את הקוד?

מספר אחד בלבד נכון ובמיקום הנכון	6	8	2
מספר אחד בלבד נכון ובמיקום לא נכון	6	1	4
שני מספרים נכונים ובמיקום לא נכון	2	0	6
שום מספר לא נכון	7	3	8
מספר אחד נכון ובמיקום לא נכון	8	7	0

הקוד לכספת הוא: ____

צוחקים איתכם

אדם: אלוהים, כמה זמן זה מיליון שנה?
אלוהים: בשבילי זה בערך דקה..
אדם: אלוהים, כמה זה מיליון דולר?
אלוהים: בשבילי זה כמו אגורה..
אדם: אז אתה יכול להלוות לי אגורה?
אלוהים: חכה דקה..

נקרעה לי השקית בדרך לפח. איזה שקית זבל..

מתעתע ומשעשע

מה אתם רואים כאן, איש זקן או כלב (נסו להפוך את התמונה)

ברכות

מילדי גן ארז להדסה והתינוקות

תמר גורן: שתאכלי הרבה עוגות קוקוס בחופשה כרמל שפר: שתיקחי את התינוקות לחופשה בסיני נלי וורונל: תקחי את התינוקות לטיולים בתל אביב ותאכלו מלא עוגות
 נגה חיוקה: תקחי את התינוקות לגינה המון המון בשבת אלון בנודי: מזל טוב! תעשי חיים משוגעים עם הילה הגננת ביחד ותקפצו על הספה ביחד
 אליאור וורקו: מאחל לך הרבה בלונים צבעוניים מתן אלי: מאחל לכן שתקפצו המון בטרמפולינה!

ללחן היקרה

ברכות חמות ליום הולדת חמש, מבקשים לברך אותך שתמיד תהיי שמחה ומאושרת אוהבים אותך מאד. נשיקות ילדה יקרה שלנו, משי אחותך היקרה, אמא ואבא.

לעופרש אהבה שלנו,

מזל טוב ל 40!! מאחלות עוד המון שנים של שמחה ובריאות. נשיקות, החמישייה

במטבח עם אפי | אפי בלה

פונדנט שוקולד לפסח

אופן ההכנה:

1. משמנים היטב את התבניות האישיות, מפזרים מעט סוכר ומצפים את התחתית והדפנות בסוכר.
2. מחממים תנור ל-180 מעלות.
3. ממיסים יחד שוקולד וחמאה במיקרוגל או על סיר בן-מארי.
4. מניחים בקערת מיקסר עם מקצפה ביצים, חלמונים, סוכר, מלח וברנדי ומקציפים במהירות גבוהה עד שמתקבלת תערובת תפוחה ואוורירית.
5. מוסיפים אל תוך תערובת הביצים המוקצפות את תערובת השוקולד המומס ומערבבים בעדינות.
6. מוסיפים את הקמח ומערבבים עד שהתערובת אחידה ומבריקה.
7. מחלקים את התערובת בין הכלים האישיים.
8. אופים את הפונדנט 10-12 דקות או עד שהוא תופח קלות, מתייצב ונסדק מעט בשוליים, בעוד המרכז עדיין רוטט.
9. מפזרים אבקת סוכר ומגישים מייד.

הערות, הארות ותוספות:

- ניתן להכין את הפונדנט עד לשלב האפייה ולשמור אותו מכוסה עד חמישה ימים במקרר. ייתכן שזמן האפייה יתארך מעט אם מכניסים אותו ישירות מהמקרר.
- מגישים את הפונדנט מייד. לא ניתן לשמור את הפונדנט המוכן ו/או לחמם אותו מחדש. המרקם נפגע וזה פשוט פחות מוצלח.

פסח מצה. מרור. לא נשמע אטרקטיבי במיוחד, אבל בשבילי זהו חג החגים - זמן לבלות ולשהות עם המשפחה ועם חברים שאיתם לא נפגשנו זה זמן רב, לטייל, לנוח, ובעיקר לאכול והרבה. זה נכון שפסח מלווה בתחושות של לחץ ומתח. אנחנו עובדים כמו משוגעים לפני ובזמן החג, משקיעים זמן, אנרגיה, מחשבה וגם לא מעט כסף. מנקים, מסדרים, קונים, מבשלים - פשוט טירוף. אבל בסוף אנחנו מגיעים לליל הסדר ונפגשים עם קרובים ורחוקים, כשכל אחד מביא את המנה הכי טובה שלו וביחד נוצרת ארוחת מלכים. כמובן שחייבים לטעום מכל מנה כדי לא להעליב איזו דודה או דוד, כך שאנחנו מסיימים את הערב עם הבטחה שאנחנו לא אוכלים עכשיו שבוע - הבטחה ששורדת עד למחרת בבוקר. המסורת אצלנו היא שאני אחראית על הקינוחים בארוחות, דבר שהופך לאתגר קשה עוד יותר בפסח. האפשרויות מצטמצמות וצריך להיות יצירתיים ולמצוא תחליפים טעימים. קינוחי פסח יכולים להיות מעדנים של ממש, בעיקר אם משתמשים בהרבה חמאה, שמנת, שוקולד ואבקת שקדים. לא צריך לוותר על איכות וטעם.

פונדנט שוקולד (ללא גלuten)

כמות: 6 תבניות אישיות.

מצרכים:

- 125 גרם חמאה (לקינוח פרווה ניתן להמיר לשמן קוקוס).
- 200 גרם שוקולד מריר, 53% מוצקי קקאו.
- 2 ביצים מידה L.
- 2 חלמונים מידה L.
- 80 גרם סוכר.
- קורט מלח.
- 2 כפות ברנדי.
- 25 גרם קמח או קורנפלור (מתאים לפסח).
- לקישוט: אבקת סוכר.

היום בו יצאתי לחופשי | ענבל פויר כנעני

היום בו יצאתי לחופשי,

היה יום שמשי,

שבע עשרים ושלוש, יום שלישי,

אני זוכרת במדויק, תגידו טיפשי,

תגידו "תזכרי כשאת מדליקה את האש

מתחת למחבת, זה יהיה יותר שימושי".

נכון, יש בזה משהו, במקום לקנות מחבת

חדשה כל שני וחמישי.

אבל שימו מחבת מול חירות,

אומר בשיא הזהירות,

אין כאן תחרות.

אז היום בו יצאתי לחופשי

כאמור, היה כזה שמשי

שתיים ארבעים ושבע, יום שישי,

אני זוכרת במדויק, תגידו טיפשי,

תגידו "תזכרי איפה שמת, לעזאזל,

את המפתחות, את מאחרת לתור

לקוסמטיקאית, שיער פנים זה לא נשי".

נכון, יש בזה משהו, הייתי שמחה אילו

המוח שלי היה פחות במרקם של פירה

גבשושי.

אבל שימו צלחת פירה מול חירות,

אומר עם קורט יהירות,

נו באמת, אין כאן תחרות.

כל יום בו יצאתי לחופשי,

והיו לפחות שלושה-עשר אלף ושישים,

היה חולף חרישי,

אלמלא לחופש נולדתי, ארבותי ונאחזתי

בטרשים, לא אכנס לפרטים, זה אישי...

אילו כדרכו המעוותת של המין האנושי,

הייתי מניפה את דגל החירות,

כל עוד הוא מתאים לסגנון העיצוב

האקלקטי בסלון ולא מתנגש עם החוג

לקדרות...

החופש... אחחח החופש...

החופש הוא האפשרות, הבחירה היא

ההתחברות,

אמנם אני נשמעת כמו ראש כת

התעוררות,

אך שלא תהיה טעות,

יש מחיר לחופש, כבד, נפשי,

כזה שלא נכנס לטבלאות אקסל, אך לא

פחות ממשי.

החירות, ממזרתא זאתי, דורשת מסירות,

מגיעה גם עם תופעות לוואי, ביניהן עצירות

החרדה, למשל, היא הסחרחרות הקיומית

של החירות,

הפריחה המגדרת היא הרגשת הזרות.

כל עוד נפשי דרור שואפת לא מְכַרְתִּיהָ,

מודה ומתוודה,

חופשי זה לגמרי לתת עבודה.

משפחה מבוקשת | משפחת אובייק

חמוטל (34), איתי (40), יוני (6), גל (4), עופר (1)

ומעורבות. היה שם ניסיון להקים מסגרת בסגנון "קשת", אבל אחרי שהוא לא הצליח המשכנו לחפש, ושמענו על מקום מעבד להרי ביל".

תחביבים (של ההורים)

איתי - כדורעף, קריאה של כל חומר כתוב, מספרים וכתבי עת ועד לאותיות הקטנות על שופרת השמפו.

חמוטל - בישול ואפייה, עם דגש מיוחד על קינוחים. התמחות מיוחדת בעוגות "פבלובה"!

בילוי משפחתי מועדף

לשים מוזיקה בווליום גבוה ולרקוד בסלון בסגנון חופשי.

מה הייתם עושים אם היו לכם שבועיים בלי הילדים?

בטן גב בתאילנד: שבוע השלמת שעות שינה ושבוע על החוף.

מה לא הייתם עושים בחיים?

פירסינג בפופיק.

משהו מפתיע לגלות עליכם

ילדים שלנו יש 18 דודים ודודות.

השבת שלנו

מדליקים נרות יחד, בדרך כלל קבלת שבת בבית. איתי בעניין של מסורת: בארוחת שבת מקריאים מדפי פרשת השבוע של הילדים, וגם שרים זמירה (זמיר?). בבוקר אחד ההורים (כלומר חמוטל) קם עם הילדים והשני חורף עוד קצת לפני הקפה (ומחליפים תורנות למנוחת צהריים). צועדים לבית הכנסת - הגדולים באופניים. הילדים אוהבים את תפילת הילדים בבית הכנסת, ולתפוס סוכריות.

מוטו משפחתי

לא הולכים לישון כועסים.

כל שעה חיבוק כל שעתיים נשיקה.

מה המשפט שאתם אומרים הכי הרבה פעמים ביום?

יאללה, צ'יק-צ'ק-צ'וק.

תרומה לקהילה

שלוש מילים על

טלוויזיה - בזמן שמכינים ארוחת ערב.

צמחונות - מעדיפים בשר.

מסיבות ימי הולדת - תוצרת בית!

חלומות לעתיד

חצי שנה בניו זילנד עם קרוואן והילדים.

חמוטל - קורות חיים

ביולוגית, עובדת במכון ויצמן, במקור משבי שומרון. התחילה את הקריירה בבר אילן, ולקראת התואר השני הבינה איפה המקום הנכון (היחיד) ללמוד בו ביולוגיה. סיימה דוקטורט ופוסט-דוקטורט במכון, וממשיכה לעבוד שם מאז, במחלקה לאימונולוגיה.

איתי - קורות חיים

איש מחשבים, כעת מייסד "היפ", סטארט-אפ חדש בתחום התחבורה החכמה, במקור מפתח-תקווה. התחיל בתור עתודאי מחשבים, שירת כ"שושואיסט" בצבא, ואחרי שהשתחרר פצח בסדרה של סטארט-אפים.

היכרות

באוטובוס צפוף לתל אביב, היה כל כך צפוף שהיינו מחובקים גם בלי שרצינו כל הנסיעה. לקח לנו שנתיים עד שחזרנו להתחבק שוב אחרי החוויה הזו.

ילדים

יוני (6) - לומד בכיתה א' בבית ספר "קשת", אצל המורה אורנה.

גל (4) - בגן "הרדוף".

עופר (1) - במעון "אפרוחים".

איך הגעתם ל"קשת" / מזכרת בתיא?

הגענו לפני כמה שנים לרחובות בגלל הקרבה למכון ויצמן, וחיפשנו מסגרת חינוכית וקהילתית ליברלית

תודה לעוסקים ולעוסקות במלאכה:

תודה לכותבים: איילת כלפה, הרב ארי חסיד, אפי בלה, עינט קרמר, שחר קרמר, עדי פאר,

יואב פרנקל, יואב פרידמן, ענר פרידמן, ענבל פויר כנעני, מירב קליין סידרנסקי

תודה למשפחה המבוקשת שלנו, משפחת אובייק

תודה למעצבת הגרפית - שלומציון פישר **ולעורך הלשוני** - מיקי גורן

וכמובן **לעורכות המקסימות** - דנה ברכפלד ויפעה בנר